

τῆς προπορευομένης ἐν τῇ κομβιοδόχῃ τοῦ φίλου μου.

Τὰ κομψὰ ἀνθύλλια, ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἀνῆκον εἰς εἶδος σπάνιον καὶ περιβλεπτον, ἐφαίνοντο ἐμψυχωθέντα διὰ τῆς αὐτῆς καὶ τὰ δύο μυστηριώδους καὶ ἀγίας πνοῆς. Κἄτι βεβαίως συνέβαινε, μοὶ ἔλεγεν ἡ προαίσθησίς μου, καὶ ἡ ἀκαχός μου περιέργεια μοὶ ἐπέτασσε νὰ τὸ ἀνεύρω. Διὰ τοῦτο δὲν δυσηρεστήθην διόλου, ὅταν αἱ τρεῖς γυναῖκες μ' ἐσταμάτησαν, πρόθυμοι εἰς τὴν ὀλιγόλεπτον συνομιλίαν τῶν φιλικῶν συναντήσεων.

Εὗρον ταχέως ἀφορμὴν νὰ στραφῶ πρὸς τὴν Ἀνθὴν καὶ νὰ ἐπαινέσω τὸ ἄνθος τῆς:

«Ὡραῖο μπουμπουκάκι. Σὰν ψεύτικο, σὰν μεταξωτὸ μοιάζει. Ἐνα μόνον ὁμοιο εἶδας τὴ ζωὴ μου.

— Ὁμοιο ;

— Καὶ ἀπαράλλακτο. Τὸ φοροῦσε 'ς τὸ στῆθος τοῦ ὁ φίλος μας Ἀλέκος, ποῦ τὸν συνήντησα πρὸ ὀλίγου . . . πάει κάτω

— Ἀ ναί, τὸ φορεῖ, τὸ φορεῖ ;

— Τὸ φορεῖ, λέει; καλλιτέρα ἀπὸ παράσημο. Τόσα ποῦ τοῦ ἔκαμα νὰ μοῦ τὸ δώσῃ, ἀλλ' ἐστάθῃ ἀδύνατον. Τῷ κοψε, μοῦλεγε, 'ς τὸ περιβόλι τῆς καρδιάς. Ἀλήθεια ;

— Ἀ μπά, καλ' ἐγὼ τοῦ το ἔδωσα.»

Καὶ τὴν ἀπάντησιν ταύτην, ἐν ᾗ ἤδη ἀπεχαιρετιζόμεθα, τὴν ἐπρόφερον ἡ κόρη μετὰ πολλῆς ἀφειλείας. Ἀλλ' εἶχε γείνη ἐξ ἀρχῆς ἐλαφρῶς ἐρυθρά, ὡς ἐὰν ἡ βαθύτης τοῦ ῥόδου ἐξεχύθη εἰς ὠχροτέραν ἀπόχρωσιν ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς. Τὸ

ἐρυθρὰ τῆς ἐκεῖνο μοὶ εἶπεν ὅ,τι ἤθελα νὰ μάθω. Αὐτὴ ἦτο ἡ μικρά, ἡ ὠραία, ἡ εὐώδης ἱστορία, τοῦ τριανταφύλλου τοῦ Ἀλέκου, ἡ ὁποία ἐν τούτοις εἶνε τόσον γνωστὴ καὶ τόσον κοινὴ ἱστορία ὥστε ὅπως καὶ ἂν ἐπεχειροῦν νὰ τὴν διηγηθῶ τόρα δὲν θὰ ἦτο πλέον οὔτε μικρά, οὔτε ὠραία, οὔτε εὐώδης.

Σιωπῶ λοιπόν, ὅπως ἐσιώπησα καὶ τότε, ἐξακολουθήσας τὸν πρωτομαγιάτικόν μου περίπατον, μακρόν, μονήρη, πλήρη αἰσθημάτων καὶ ρεμβασμῶν . . . Ἐπῆρχετο βραδέως ἡ ἐσπέρα, συσκοτίζουσα τὰ περὶ ἐμέ ἀντικείμενα· ἀπέναντι διεφαίνετο ὁ ὀρίζων διὰ τοῦ μαύρου φυλλώματος ἐρυθραυγῆς. Ἀνὰ εἰς ἡνάπτοντο ἐν τῷ οὐρανῷ οἱ ἀστέρες. Οἱ ὅμιλοι ἤραιοντο.

Ἡ φύσις ἀνελάμβανε τὴν μεγαλοπρεπῆ ἐσπερίαν σιγὴν τῆς. Ἡ χλιαρὰ ἀτμόσφαιρα ἐμοσχοβόλει· ἡ αὐρα ἔφερε μακρόθεν βόμβον ἁσμάτων ἀσθενῆ. Ἐνόμιζα ὅτι ἐπτερύγιζε περὶ ἐμέ ἀόρατος ὁ Ἔρως τῶν δύο μου φίλων . . . Ἀλλὰ καμμίαν εὐφροσύνην δὲν ἡσθάνετο ἡ ἔρημός μου καὶ ἀνέραστος καρδιά, καμμίαν ἀγαλλίασιν ἀμιγῆ καὶ ἱκανοποιούσαν ὡς ἄλλοτε.

Τί μοῦ συνέβαιναν ; Αἱ σκέψεις μου ἐξεπέτων ταχεῖαι, μελαγχολικαί, ἐδέσποζε δὲ ὅλων μία ἐπίμονος, τὴν ὁποίαν δὲν ἡδυνάμην ν' ἀποδιώξω — ἐκεῖνη ἡ σκέψις, τὴν ὁποίαν ὑπενόησα λανθάνουσιν ἐν τῷ μετὰ τοῦ φίλου μου διαλόγῳ :

«Ὅποιος νέος θέλει νὰ χαρῇ πρωτομαγιά, πρέπει νὰ τὴν γιορτάσῃ 'ς τὸ περιβόλι τῆς καρδιάς.

Μάιος, 1889

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΣ

Ἡ λυγερή

Συνέχεια· ῥθε σ. 244

Ἀλλ' ὁ γέρων ἔμπορος ἐγνώριζε πλέον τὸ συμφέρον τοῦ ἀνέπτυσσεν ἤδη καταπληκτικὴν δεξιότητα περὶ τὰς ἐμπορικὰς συναλλαγὰς. Τὴν πρώτην λοιπόν καταλλήλοτέραν συναλλαγὴν τὴν ὁποίαν ἔκαμεν εὐθὺς μόλις ἡννόησε τὸν σκοπὸν τῶν ἀντιπάλων τοῦ ἦτο νὰ θέσῃ εἰς μερίδιον τὸν Νικολόν, δεχόμενος ὡς κεφάλαια τοὺς γλίσχρους μισθοὺς καὶ τὴν μεγάλην ἱκανότητα τοῦ ὑπρέτου τοῦ. Κ' ἐνῷ ὑπομειδιῶν ἤδη ἀνέκυκλου αὐτὰ εἰς τὸν νοῦν τοῦ ὁ γέρων, εὗρισκεν ὅτι μία ἀκόμη συναλλαγή τοιαύτη ἔμενεν εἰς αὐτὸν νὰ κάμῃ καὶ ὁ ἐμπορικὸς τοῦ οἴκος ἐξησφάλιζε διὰ παντὸς τὴν προκοπὴν τοῦ. Βέβαια· ἡ ἐμπορικὴ εὐφυΐα τοῦ Νικολοῦ καὶ ἡ τύχη τοῦ οἴκου τοῦ ἔμενον πλέον ἀρρήκτως συνδεδεμένα ἂν ἔδιδεν εἰς αὐτὸν τὴν Ἀνθὴν τοῦ, τὴν μοναχοκόρην τοῦ.

Εἶνε ἀληθές ὅτι πρὶν ἢ γνωρίσῃ τὸν Νικολόν τὸ μόνον μέλημα τοῦ Στριμμένου συνεκεντρώτο εἰς τὴν εὐτυχίαν τῆς Ἀνθῆς τοῦ, μικρὰς τότε καὶ χαριέσσης κορασίδος. Ἀφ' ἧς ἡμέρας ὁ

Νικολὸς εἰσῆλθεν εἰς τὸν ἐμπορικὸν βίον τοῦ Κύρ Παναγιώτη καὶ παρέσυρεν αὐτὸν εἰς τὴν ὁρητικὴν δίνην τῆς συναλλαγῆς καὶ τοῦ κέρδους, ἔγεινε τοῦτο δευτερεῦον ζήτημα. Δὲν ἦτο ὅμως λόγος ὅτι δὲν ἐσκέπτετο παντοτε νὰ δώσῃ ἓνα καλὸν γαμβρὸν εἰς τὴν κόρην τοῦ. Καὶ εὗρισκεν ἤδη ὅτι συνεκέντρον ὅλα τὰ προσόντα καλοῦ γαμβροῦ ὁ Νικολὸς Πικόπουλος. Εἶχεν ἥπιον τρόπον ὥστε νὰ μὴ δυσαρεστῇ ποτε τὴν γυναῖκά του καὶ ἀρκετὴν ἐπιχειρηματικὴν πνεύματος ὥστε ν' αὐξήσῃ καταπληκτικῶς τὴν περιουσίαν τὴν ὁποίαν θὰ ἐλάμβανε. Κ' ἐπειδὴ εἰς αὐτὸν καὶ μόνον τὸν κύκλον περιστρέφοντο ὅλαι αἱ ιδέαι τοῦ κύρ Παναγιώτη, ἔμεινεν εὐθὺς κατευχαριστημένος ἀφ' ἧς ἡμέρας τὸ ἐσκέφθη. Διότι δὲν ἦτο σήμερον πρώτη φορὰ κατὰ τὴν ὁποίαν ἐσκέπτετο τοῦτο ὁ γέρων· πρὸ πολλοῦ ἐρρίζωσεν ἡ ιδέα αὐτὴ ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ τοῦ καὶ ἤδη, κατ' αὐτὴν ἴσως τὴν στιγμὴν, ὅλα ἐτελείωναν ! . . .

Ὁ κύρ Παναγιώτης ἔτριψεν εὐχαρίστως τὰς παλάμας, περιέπλεξε τὸ κομβολόγιόν τοῦ περὶ

τὸν καρπὸν τῆς δεξιᾶς χειρὸς κ' ἔλαβε δραγμίδα ταμβάκου ἀπὸ μεταλλίνης ταμβακοθήκης. Αἶ ναί, διάτανε! ὅλα θὰ τελειώσουν αὐτὴν τὴν στιγμήν! Πάλιν καλὰ τὸ ἐπλεξε καὶ αὐτὸ τὸ τερτίπι ὁ ἔμπορος. Καὶ ἐπταρνίσθη θορυβῶδῶς, θριαμβευτικῶς δύναται κανεὶς νὰ εἴπῃ, ὡς ὁπότε ἐπετύγχανεν καμμία ἐμπορικὴ τοῦ ἐπιχειρήσεως. Διότι τῷ ὄντι ἦτο τεχνικὸν τερτίπι καὶ αὐτό. Δὲν ἠθέλησε ὁ γέρον νὰ εἴπῃ τίποτε εἰς τὸν Νικολὸν περὶ τοῦ σχεδίου του· εἶχε πλήρη βεβαιότητα ὅτι ὁποῖαν δῆποτε ὦραν καὶ ἂν τοῦ τὸ ἐπρότεινεν θὰ ἐπιπτε νὰ τοῦ φιλήσῃ τὰ πόδια ἀπὸ εὐγνωμοσύνην. Πρῶτον εἰς αὐτόν, τὸν Κύρ Παναγιώτην ὥφειλε τὴν θέσιν του ὅλην. Ἐπειτα ἀπὸ μικρὸς καὶ ἄσχημος ὑπηρετὴς ἔφθανε μέχρι τοῦ κυρίου του καὶ ἐλάμβανε γυναῖκα τὴν θυγατέρα του. Αὐτὸν τὸν ἴδιον τὸν Στριμμένον ἀπὸ ἀφέντην θὰ τὸν καλῇ πατέρα εἰς τὸ ἐξῆς. Ἦσαν τάχα μικρὰ πράγματα αὐτά;

Τὸ ζήτημα ἦτο πῶς νὰ προταθῇ τὸ συνοικέσιον εἰς τὴν Ἀθήν. Ὁ γέρον ἔμπορος δὲν ἠθέλε νὰ γίνη ἡ πρότασις ἀπ' εὐθείας παρ' αὐτοῦ, οὔτε παρὰ τῆς γυναικὸς του. Μία τοιαύτη ὁμολογία δίδει θάρρος εἰς τὴν κόρην· χαλαρώνει τὸν ὀφειλόμενον σεβασμὸν καὶ βραχύνει τὴν ἀπόστασιν, ἥτις πρέπει πάντοτε νὰ κρατῇται μεταξὺ τέκνου καὶ γονέων. Ἄμα εἶπῃ τις εἰς τὴν κόρην του, εὐθὺς καὶ ἀποτόμως ὅτι θέλει νὰ τῆς δώσῃ ἄνδρα θὰ λάβῃ καὶ ἐκείνη τὸ θάρρος νὰ ὑποδείξῃ τὸν ἄνδρα τὸν ὁποῖον θέλει. Ἀλλὰ τοῦτο εἶνε ἀντίθετον πρὸς τὴν οἰκογενειακὴν ὑπεροχὴν τοῦ χωρικοῦ· συγχύζει τὴν οἰκιακὴν του ἁρμονίαν. Ὁ Κύρ Παναγιώτης ἠθέλε νὰ μάθῃ ἡ κόρη του τὸ συνοικέσιον χωρὶς ὅμως νὰ δώσῃ εἰς αὐτὴν νὰ ἐννοήσῃ ὅτι ὁ πατήρ της τὸ ἐσκέφθη καὶ ἐργάζεται δι' αὐτό.

Ἀλλ' ἡ Κυρὰ Παναγιώταινα ἡ γυναῖκα του, τὸν ἀπῆλλαξε αὐτοῦ τοῦ ἐφιάλτου. Εἶνε ἀληθὲς ὅτι ἡ γραῖα δὲν ἠθέλε τὸν Νικολὸν διὰ γαμβρόν της· ἕνα ἀσχημάνθρωπον ἐκεῖ ποῦ θὰ κάμῃ νὰ φιλήσῃ καὶ θ' ἀπειλῇ νὰ χάψῃ τὸ καῦμένο τὸ κοριτσάκι της! Ἀλλ' ἔτρεφεν ἄμετρον σεβασμὸν καὶ ὑπακοὴν εἰς τὸν γέροντά της καὶ ὅτι ἀπεφάσιζεν οὗτος παρεδέχετο ν' ἐξετάστω ἐκείνη. Ἐσκέφθη λοιπὸν καὶ ἀνέθεσε τὴν ἐντολὴν εἰς τὴν Κυρὰ Παγῶναν. Εἰς τὴν κωμόπολιν ἐφημιζέτο αὕτη ὡς προζενήτρια ὅπως καὶ ὡς γόησσα· ἐλέγετο ὅτι ἐπετύγχαναν τὰ συνοικέσια ὅσα ἀνελάμβανεν ὅπως καὶ τὰ γόητρά της. Συνεφωνήθη λοιπὸν μεταξὺ τοῦ ἀνδρογύνου ἐνῷ ὁ εἰς θὰ στείλῃ τὸν Νικολὸν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς γραίας, ἵνα ἐξορκίσῃ τὴν χεῖρά του, ὁ ἕτερος νὰ στείλῃ τὴν Ἀνθὴν μετὰ τὸ παιδίον ἐκεῖ. Τᾶλλα ἀπέκειντο πλέον εἰς τὴν ἰκανότητα τῆς γοήσεως. Καὶ ὁ Κύρ Παναγιώ-

της κατείχετο ἤδη ὑπὸ μεγάλῃς ἀνυπομονησίας μέχρις οὗ μάθῃ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐπινοήσεώς του. Ὡ βέβαια, ὅτι ἐπέτυχε δὲν ὑπῆρχεν ἀμφιβολία· ἄλλως τε τί ἔκαμνε τόσην ὥραν ἐκεῖ ὁ Νικολός;

— Ἐλα δός μου τυρί!

— Κουβαράκια ἔχετε;

— Βάλε μου λάδι!..

Αἱ φωναὶ τῶν ἀγοραστῶν διέκοψαν αἴφνης τὰς εὐχαρίστους σκέψεις τοῦ Κύρ Παναγιώτη καὶ τὸν ἐκάλεσαν εἰς τὴν πραγματικότητα. Οὐδεὶς ὅμως ἄνθρωπος μετέπεσεν ἀπὸ τὰς σκέψεις εἰς τὴν πραγματικότητα μετὰ τόσης ἀταραξίας, ὅπως ἤδη ὁ γέρον ἔμπορος, τοῦτο δὲ διότι ἡ πραγματικότης εἰς τὴν ὁποίαν ἀνεκλήθη δὲν ἦτο ὑλιστικώτερα τῶν σκέψεων του. Διὸ ἔσπευσεν εἰς τὰς φωνὰς τῶν ἀγοραστῶν. Ἀλλὰ ποῦ νὰ προφθάσῃ γέρον ἄνθρωπος εἰς τόσους· ἄλλος ἐκεῖ ἐζήτει καπνόν, ἄλλος πιπέρη, ἄλλος καφέ, καὶ ἐσκοτίσθη ὁ Κύρ Παναγιώτης καὶ δὲν ᾔξευρε τί νὰ πρωτοκάμῃ:

— Ἀμέσως, παιδιά, ἀμέσως· ἔλεγε μετὰ νεανικῆς προθυμίας εἰς τοὺς πελάτας του.

Ἀλλ' ἔφθασεν αἴφνης ὁ Νικολός καὶ εἰς πέντε λεπτὰ ὅλους νῦχαρίστησε καὶ τὸν φανὸν ἤναψε καὶ βράκην ἐπότισεν τοὺς ἐργάτας καὶ ὅλα μετὰ τὸ ἕνα του χέρι μόνον. Καὶ τώρα ἐγέμιζεν ἐλαίου τὴν φιάλην τὴν ὁποίαν ἔστειλεν ἡ Κυρὰ Παγῶνα, βεβαίως εἰς πρώτην ἀμοιβὴν τῶν ὑπηρεσιῶν της. Μετὰ τὸ ἕνα χέρι καὶ νὰ δίδῃ λάδι! μὰ δὲν λέγεται ἡ ἀξίότης τοῦ Νικολοῦ!

Ὁ Στριμμένος ἔβλεπε καὶ ἐθαύμαζε τὸν μέλλοντα γαμβρόν του.

— Τί κάθεται τώρα; δὲν πᾶς 'ς τὸ σπίτι· ἐνύχτωσε· εἶπεν αἴφνης προσελθὼν ὁ Νικολός.

Βέβαια, δὲν ἦτο καιρὸς πλέον νὰ νυκτώνεται εἰς τὸ κατάστημα ὁ Κύρ Παναγιώτης· θὰ ἐπῆ- γαίνεν εἰς τὴν οἰκίαν ν' ἀναπαυθῇ. Ν' ἀναπαυθῇ ἀλλὰ καὶ νὰ μαθῇ τὸ ἀποθησόμενον· προσέθετε κατὰ νοῦν ὁ γέρον. Καὶ ἐνδυσθεὶς τὸ ταλαγάνι του, εἶδος βραχείος ἐπανωφορίου ἐκ πυρροῦ κασμιρίου μετὰ σκεπὴν ὀπισθεν καὶ κόκκινα σειρήτια περίξ, καὶ λαβὼν τὴν χονδρὰν γεροντικὴν βακτηρίαν του, ἐξῆλθε τοῦ καταστήματος.

— Καλὴ νύχτα, παιδί μου· εἶπε πρὸς τὸν Νικολὸν ἡπίως καὶ στρέφων ἐπανειλημμένως τὸ βλέμμα ἐντὸς τοῦ καταστήματος, ὡς νὰ ἐφοβέτο μὴ ἐπιδράμουν κλέπται.

Ὁ Νικολός δὲν ἀπῆντησε τίποτε εἰς τὸν χαίρετισμὸν τοῦ γέροντος. Ἠρκέσθη νὰ κινήσῃ τὴν κεφαλὴν, παραβλῶπως ἀτενίζων αὐτόν καὶ νὰ εἰσέλθῃ ἐντὸς τοῦ καταστήματος. Ἦτο τῷ ὄντι παρᾶξενος ὀλίγον ὁ Νικολός, ἀπότομος κάπως· ἀλλ' ὁ κύρ Παναγιώτης εὗρισκε καὶ εἰς τοῦτο τὸ ἐλάττωμα ἐπιφυλακτικότητα καὶ σοβαρότητα ἀρμόζουσιν εἰς τοιοῦτον ἔμπορον.

— Ἦρθε τὸ κορίτσι, γρηά; ἠρώτησε φθάσας εἰς τὸν οἶκόν του ὁ Κύρ Παναγιώτης.

— Ἦρθε, νάί...

— Ἔ, τί ἀπόκαμαν; πῶς τὸ εἶδες;

— Τι νὰ ἰδῶ; θυμωμένη ἦτον.

Τῷ ὄντι ἦτο θυμωμένη ἡ Ἀνθή ὅτε ἐπέστρεφεν εἰς τὴν πατρικὴν οἰκίαν. Οἱ λόγοι τῆς Κυρᾶς Παγῶνας καὶ κατ' ἐξοχὴν αἱ τελευταῖαι λέξεις τῆς, ὅτι ὁ κύρ Παναγιώτης ἀπεφάσισεν ὀριστικῶς τὸν γάμον, καθιδρύθησαν ἀναπόσπαστοι εἰς τὸν νοῦν τῆς λυγερῆς καὶ τὴν ἐβύθιζον εἰς ἀπελπισίαν. Ἐσκέπτετο ὅτι δὲν ἔπρεπε πλέον νὰ λάβῃ ὑπὸ ἀστείαν ἔποψιν τοὺς λόγους τῆς γραΐας προξενητρίας· ὅτι ἐκεῖνοι οἱ ἔπαινοι πρὸς τὸν Νικολόν, αἱ τόσαι πρὸς αὐτὴν κολακείαι καὶ περιποιήσεις, ἡ τόση φροντίς διὰ τὸ μέλλον τῆς καὶ τὸ πονηρὸν μειδίαμα μὲ τὸ ὁποῖον τὰς συνώδευε δὲν ἦτο δυνατόν νὰ προέρχωνται ἀπ' αὐτῆς καὶ μόνῃς τῆς Κυρᾶς Παγῶνας. Ἡ γραΐα ὠμίλει τῇ συστάσει ἄλλου. Καὶ τὸν ἄλλον αὐτὸν τὸν ἐμάντευε πολὺ καλὰ τὸρα ἡ Ἀνθή. Ἦρχισε ν' ἀνακαλῇ εἰς τὴν μνήμην τῆς διαφόρους περιστάσεις, κατὰ τὰς ὁποίας ἤκουσε τοιούτους λόγους, ὁμοίους πρὸς τοὺς λόγους τῆς γραΐας καὶ ἀπὸ τῆς μητρὸς καὶ ἀπ' αὐτοῦ τοῦ πατρὸς τῆς τὸ στόμα. Ἐνεθυμῆτο ὅτι τὰς νύκτας, ἐνῷ ἐκάθηντο μετὰ τῆς μητρὸς τῆς, ῥάπτουσαι καὶ ἀναμένουσαι τὸν κύρ Παναγιώτην, ἤκουε τόσους ἐπαινετικούς λόγους παρ' αὐτῆς διὰ τὸν Νικολόν. Ὅτι ὁ πατήρ τῆς, ὡσάκις ἐκάλουν τὸν Διθριώτην εἰς δεῖπνον κ' ἔφευγεν οὗτος ἔπειτα, τὴν ἠτένιζεν ἐπὶ λεπτὸν ὑπομειδῶν ὁ γεννήτωρ εἰς τοὺς ὀφθαλμούς κ' αἶφνης ἔτυπτε μὲ τὴν ὀστεώδη χεῖρα του τὴν τράπεζαν, ἀναφωνῶν ἐνθουσιωδῶς:

— Θὰ κάμῃ προκοπὴ αὐτὸ τὸ παιδί· ἔχει τύχη, θὰ πάῃ μ'προστά!

Καὶ ἡ γραΐα προσέθετε μὲ τὴν ἔρρινον φωνήν τῆς:

— Χαρά 'ς τὸν ποῦ τὸν καμαρώνει!..

Ἄλλ' ὅλα αὐτὰ τὰ ἤκουεν ἀδιαφόρως τότε ἡ Ἀνθή, ὡς νὰ ἤκουεν ἐπαινους διὰ τὴν κυνηγετικὴν εὐφυΐαν τοῦ Μούργου, τοῦ σκύλου των. Ἦξευρε τὸν Νικολόν, πολλῶν ἐτῶν ὑπηρετήν τοῦ πατρὸς τῆς, ῥυπαρόν, ἄθλιον, ἀπόζοντα πάντοτε πετρελαίου καὶ σαρδέλας, φορτωνόμενον τὰ ἐμπορεύματα, ἓνα ζῶον τέλος ἔχον μόνον μορφήν

ἀνθρώπου καὶ προωρισμένον διὰ τίποτε ἄλλο εἰμὴ νὰ δουλεύῃ τὴν οἰκογένειάν τῆς. Καὶ αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον ἤδη ἤρχιζον νὰ τὸν παριστάνουν ὡς ἔκτακτον ὃν καὶ νὰ θέλουν νὰ τὸν πάρῃ ἄνδρα τῆς. Αἶμὰ εἶνε νὰ δαιμονίζεται κανεῖς!..

Μεῖ αὐτὰς τὰς σκέψεις ἐφθασεν ἡ λυγερὴ πρὸ τῆς οἰκίας τῶν γονέων τῆς. Ἡ κυρὰ Παναγιώταινα ἀνυπομονοῦσα καὶ αὐτὴ ἀνέμενεν εἰς τὸν ξύλινον ἐξώστην τὴν θυγατέρα τῆς.

— Αἶ τί μαντάτα! ἐφώνησε μόλις τὴν εἶδεν εὐθύμως δῆθεν.

— Κακὰ καὶ μαῦρα· ἀπήντησεν ἡ λυγερὴ μετ' ἀγανακτήσεως· νᾶθε συντριφτῶ ἐκεῖ ποῦ μ' ἐστειλες.

— Γιατί, θυγατέρα; ἐγὼ γιὰ καλὸ σ' ἔστειλα.

Ἄλλ' ἡ κόρη χωρὶς ν' ἀκούσῃ τοὺς λόγους τῆς μητρὸς τῆς εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν ὁλολύζουσα. Καὶ καθ' ὅλην τὴν νύκτα δὲν ἠδυνήθη νὰ ὑπνώσῃ ἡ λυγερὴ. Περιεστρέφετο ἐντὸς τῶν στρωμνῶν τῆς ἀνήσυχος, ἔχουσα ἀδιακόπως δύο ἰνδάλματα πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς, τὸν Γεώργιον καὶ τὸν Νικολόν, καὶ δύο αἰσθήματα εἰς τὴν καρδίαν, τὴν ἀγάπην καὶ τὸ μίσος τῆς. Ναὶ ἡσθάνετο μῖσος ἀκράτητον ἥδη διὰ τὸν Νικολόν, ὅστις ἤρχετο μὲ φίλτρα μαγίσσης καὶ γονέων ἐπιμονὴν νὰ ἐγκαθιδρυθῇ εἰς τὴν καρδίαν τῆς, ν' ἀποδιώξῃ ἐκεῖθεν τὸν Γεώργιον, ὅστις ἐπὶ τόσα ἔτη ἐκυβέρνηα κ' ἐδέσποζεν ἐκεῖ ἀήττητος. Τὸν Γεώργιον ὅστις κατέλαβε τὴν ἀρμόζουσαν θέσιν ἐπ' αὐτῆς μόνος, κατὰμονος δίχως μεσιτρίας, μὲ τὴν λεβεντιά του, τὴν καλλονὴν του τὴν παρθενικὴν, τὴν ἀγνότητά του τὴν γόησσαν, ἧτις κατέκτησεν εὐθὺς ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας τὴν λυγερὴν. Ὡ ἐκείνη ἡ πρώτη ἡμέρα, Πέμπτη καλοθύμητη, εἰς τὰ τέλη τοῦ Ἰουνίου πρὸ τριῶν ἐτῶν! Ὑφαине τότε πρὸ τῆς θύρας τοῦ κατωγείου τῆς ἡ Ἀνθή καὶ ὁ Γεώργιος μὲ τὸ κάρρον του ἔφερε πλίνθους εἰς ἀνεγειρόμενον ἀπέναντι οἰκίσκον. Κ' ἐνῷ ἐξεφόρτωνε τὸ κάρρον του κ' ἐνῷ ὁ ἰδρὼς τὸν περιέβρεχε κ' ἐχύνοντο τὰ χρώματα τῶν πλίνθων ἐπάνω του, αὐτὸς δι' ἐν μόνον ἐφρόντιζε, νὰ τὴν βλέπῃ καὶ νὰ γελαῖ μὲ τοὺς κτίστας καὶ νὰ τραγουδῇ μὲ τὴν γλυκεῖαν φωνήν του:

Ποτέ μου δὲν ἐφίλησα κορίτσι μὲ παράδες, Παρὰ μὲ τὰ τραγούδια μου καὶ μὲ τοὺς ταμπουράδες.

Ἔπειτα συνέχεια

ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΑΡΚΑΒΙΤΣΑΣ.

